

SÖTÉT MAJI
I.

FORTUNE FAVORS THE CRUEL

kegyetleneké a szerencse

fine selection

KEL CARPENTER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KEL CARPENTER

SÖTÉT MAJI

I.

FORTUNE
FAVORS
THE
CRUEL

kegyetleneké a szerencse

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

MOTTÓ

„Egyesek a legrosszabbat hozzák ki belőled, mások a legjobbbat, és vannak azok a rendkívül ritka, függőséget okozó emberek, akik a legtöbbet. Mindenből. Annyira elevennek érzed magad tőlük, hogy a pokolba is mennél velük, csak hogy megkapd az adagodat.”

Karen Marie Moning: *Új nap virrad*

SZÍRIUSZI KONTINENS

KRISTÁLY
KONTINENS

BANGRATAS

TRIE NE

NORCASTA

SARI SARI-SZIGETEK

LEONE

LAMONT

ZYBURN

DUMAS

CISEAI-HEGYSÉG

CISEA

ILVAS

NISKARA

TRITOL

VUSUT

LIPH

JIBREAL

BEAL

1. FEJEZET

Piactéri találkozó

*„Ha a szerencse a sorsra lenne bízva, akkor
valóban kegyetlen dolog lenne.”
– Quinn Darkova, volt rabszolga*

Ezüstös hajszálai lágyan simogatták az arcát, és egy kósza szellő cirógatta a csupasz alkarját, amitől libabőrös lett.

Quinn összerezzen, és megállt.

A dél-dumasi piac tele volt vidám arcokkal és játszadozó gyerekekkel. Sütött a nap, és homokot sodort a szél. Ugyanolyan volt, mint máskor.

És mégsem.

Orrába füstölt hús és sós víz illata csapott, de volt ott még valami más is. Valami finomabb. Egy árnyék az egyébként békés helyen. Quinn végignézett a fényesen kivilágított sátrak során, és csak egy pillanatra állt meg, amikor valaki nekiment.

– Elnézést! – sóhajtott fel, amikor az idegen morogva sietett el mellette.

Lerázta magáról a különös érzést, majd megfordult, és bebújt egy tőle jobbra eső sátorba.

– Quinn! – köszöntötte a középkorú nő. – Már megint itt az idő?

A nő felállt; színes patchwork ruhája lazán omlott a lábára. Quinn elnyomott egy félmosolyt, majd a tarkójához nyúlt, és felemelte a zsinórt.

– Úgy tűnik, Jada – válaszolta Quinn. Végigsimított a fekete opálkövön, ami a zsinór végén fityegett. Az egy pillanatra felvillant, mire Jada elkomorult.

– Éppen két hete cseréltem ki a védőpajzsot... – kezdte. Barna szemében aggodalom és félelem tükröződött. Quinn rászorított az amulettre, mire közömbös arckifejezése egyenesen hideggé vált, ahogy a félelem foszlányai átszótták Jada rozdszínű bőrét. A félelem émelyítően szivárgott át Quinn pórusaiba is, mintha a saját ereje vonzotta volna.

– Nem működik.

Jada nyelt egyet, tekintete a lüktető kőről Quinn arcára vándorolt.

– Ha nem működik, az nem a bűbáj gyengülését jelenti – mondta Jada óvatosan. – Az újnak még legalább két hétig ki kellett volna tartania...

Jada bőre alatt az árnyak tovább kavarogtak, Quinn pedig beleharapott az ajkába. Egyre idegesebb lett, az éjféle gyomok és a nedves szirmok szaga erősebbé vált. Miért féltek tőle mindig?

Lehet, hogy a jelek miatt a bőrén, amiket az eddigi gazdái hagytak rajta? Talán a halk hangja miatt, ami egyszerre volt hangsúlyos, de érzelemmentes? Vagy talán, csak talán... a sötétén árnyalt, jégkék, kristályos tekintete miatt?

– Az amulett nem működik, és te vagy az egyetlen patikus, aki fogad.

Quinn lépett egyet előre, Jada pedig hátra. Ekkor megmozdult mögötte a fehér vászon, és egy gyerek ugrott át rajta, hogy aztán körbefussa a rozoga asztalt.

A kislány, meglátva az anyja arcát, hirtelen megállt. Jada félrevonta a lányát, és halkán figyelmeztette, hogy ne zavarja, amikor ügyfelek vannak körülötte. Quinn úgy tett, mintha nem venné észre, ahogyan Jada a kislányt a testével védi, és hogy a boltjuk hátsó részébe küldi ahelyett, hogy visszaküldené az utcára.

– Bocsáss meg – mondta Jada. – Mint mondtam, szeretnék neked segíteni, Quinn. Tényleg.

Folytatta volna, de Quinn elnézett a feje fölött. Ismerős bizsergés áradt el a végtagjaiban, és összeszorította az állát, hogy féken tartsa magát.

– Azt mondd, nem tudsz semmit tenni, hogy ez újra rendesen működjön? – kérdezte, és ujjait rátekerte a bőrszinórra, majd fel-emelte. A fekete opálon végigfutó színes érezet szikrázni kezdett, amikor a sátor repedésein beszűrődő fénysugarak érték.

– A mágia nem könnyű dolog, Quinn. Még annak is nehéz, aki nek ősi tekercek és bájitalok állnak a rendelkezésére. Nem sokat tudunk a fajtádról, és...

– Tudsz valamit tenni? – kérdezte Quinn. Ez volt az utolsó, hogy eljött. Nem kifogásokat keresett. Hanem megoldást. Megoldást a problémájára, legyen az akár ideiglenes. Egy védőpajzsért jött.

– Nem... talán... – mondta Jada, és összecapta a kezét. – A legtöbb, amit tehetek, hogy kicserélem, de ha a mostani nem tartott ki, nem tudom, hogy használ-e egyáltalán.

Quinn egy nagy csattanással az asztalra ejtette a követ.

– Csináld!

– Még mindig tizenöt ezüst lesz...

– Tudom – csattant fel Quinn. Drága volt, és a kis megtakarított pénzének nagy részét felemésztette, de már az örület határán járt. Ha nem tudja kordában tartani a mágiáját, csak idő kérdése, hogy mikor történik újabb baleset, és ezt nem engedhette meg magának, különben hurok kerül a nyaka köré még a hét vége előtt.

Quinn gondosan leszámolta a kért tizenöt ezüstöt. Jada az asztalról egy bőrzacskóba söpörte a pénzt, majd munkához látott. Törekény ujjaival elővett néhány gyógynövényt, és finom porrá őrölte őket. Quinn feszülten nézte; keresztbe fonta a karját, és félreállt, a piac zsilvaja behallatszott a sátorba.

– Vért! – kérte Jada. Quinn elővette a kését, amit a túlméretes zsákvászon inge alatt tartott, és az ónixtálhoz lépett, amiben valamilyen sötét keverék volt. Alig érezte a bőrbe nyomódó penge élét, és a vörös cseppek szépen belecsepegtek az előtte lévő elegybe. Abban a pillanatban, ahogy a vér a keverékkel érintkezett, a keverék fokozatosan áttetsző folyadékká kezdett válni. Quinn ellépett a táltól, beletörölte véres kését a nadrágszárába, aztán elrakta a pengét. Jada valamilyen idegen nyelven elmormolt egy bűbajt, és háromszor is belemártotta a folyadékba a fekete opált.

A kő felszínén a lakk előbb megkeményedett, majd lepattogzott, és az erezete színesen izzani kezdett.

Quinn átvette az amulettet, de az arca elkomorult, amikor a mágia szokásos áldott csendje nem borult rá rögtön.

– Megcsináltad? – kérdezte.

– Igen – válaszolta Jada a szokásosnál határozatlanabban. – De látom rajtad, nem azt az eredményt kaptad, amit reméltél.

A nő nekilátott, hogy a furcsa keveréket egy jelöletlen edénybe öntse, és ismét leült Quinn elé.

– Az erőd kezd kiteljesedni, hamarosan már ez a bűbáj sem fog segíteni rajtad.

– Mennyi idő? – kérdezte Quinn halkán. – Mennyi időm van még?

– Nehéz megmondani – suttogta Jada. – De ha a dolgok így folytatódnak, a helyedben nem fáradnék azzal, hogy még egyszer idejőjtek. Meg kell tanulnod irányítani az erődöt és – itt szünetet tartott, majd arcán némi együttérzéssel folytatta – a mellékhatásokat.

Quinn összepréselte az ajkát, és elnézett oldalra, majd a nyakába akasztotta az amulettet, és az ingébe gyömösölte. A fekete opál szorosan ült kis mellei között. A bőréhez simult, és ez az érzés közel sem volt olyan nyomasztó, mint amilyennek lennie kellett volna.

– Köszönöm – suttogta Quinn. – Lehet, hogy az akasztófától nem ment meg... – nyelt egyet, és felnézett a sátor tetejére –, de időt nyertem vele az elmúlt hónapokban.

Nem nézett vissza Jadára, amikor távozott. Nem akarta látni a szánalmat a szemében. Lehajtotta a fejét, kezével kitapogatta a kijáratot, és kilépett a sátorból. A sátorponyva becsukódott mögötte, és ő ismét egyedül maradt az embertömegben.

A nap magasan járt, és erejével lecsapott a nyüzsgő piactérre. A friss virágok elsatnyultak Dumas perzselő hőségében, a horizonton délibáb táncolt. Quinn elfordította fejét a csábító illúzióról, és befordult a legközelebbi sikátorba. Kopott csizmájában szinte némán suhant az árnyékban, de nem volt minden csendes.

Egy ostor éles hangja úgy csengett a fülében, mint visszhang a múltból.

Quinn megtorpant. Üresen bámult maga elé, és kifutott az erő a kezéből. Egy második reccsenés hasított a levegőbe. Quinn össze-rezzent.

Egy nő sikoltzott. Egy csecsemő felsírt. Egy férfi pedig tompán nyögött, és kegyetlen ostorcsapások hangja árasztotta el Quinn érzékeit.

Összekulcsolta a kezét, és megpróbált ellenállni a hívó szónak. Megpróbált dacolni a kényszerrel.

Megpróbált tenni valamit – bármit – azon kívül, amiről tudta, hogy nem tud neki ellenállni.

Anélkül, hogy észrevette volna, hogy döntött, Quinn sarkon fordult, és átvágott a piacon, követte a hangokat. Szeszélyes szélökés fújta el hosszú hajszálait az arcából. Quinn ráharapott az ajkára, amikor ismét meghallotta az ostor hangját. Érezte a réz illatát és a fémes ízt a szájában, és megállt az udvar előtt. Egyik ujját az ajkához szorította.

Piros lett.

A fenébe!

Tekintete a véres ujjáról az utcán álló férfirra vándorolt. Szakadt zsákvászon inget viselt, ami nem sokban különbözött az övétől. Sötétbarna haja izzadt tincsekben lógott az arcába, amelyen elmosódottan, de jól láthatóan ott volt a rabszolgabillag.

Quinn szíve olyan hangosan kezdett kalapálni, hogy csak azt hallotta, ahogy a rabszolgatartó ostora ismét lecsapott. Fekete foszlányok – amiket csak Quinn láthatott – kúsztak fel a rabszolga karján, ahogy az megpróbálta eltakarni az arcát a brutális támadás előtt.

– Hülye! Szánalmas! Gyenge! – A gazda minden egyes ütésnél egy szóval sértegette a mögötte álló rabszolgaruhás nőt, aki sikoltzott,

és könnycseppek csillogtak végig az arcán. Karjában a koszos rongyokba burkolt csecsemő eszeveszetten ordított.

Quinn gondolkodás nélkül elindult a férfi felé. Nem is észlelte, mit csinál, a csontjai mélyén hideg, megnyugtató világosság ült most. Nem tudta, hogy a férfi félelme – ahogy a nőé és a kisbabáé – mennyire hívta őt.

Csak az ostort, a vért és a csendet ismerte.

A gazda még egyszer lecsapott, és a tömeg felé fordult. A vékony, bőrből készült kínzóeszköz vége a homokkal borított utcára hullott. Quinn a csizmájával rálépett az ostor végére, és ott tartotta, amikor a férfi újra megrántotta azt. A gazda megfordult, és rájött, hogy a korbács nem mozdul. Bőrén izzadság csikozódott, arca vörös volt a dühtől és a megerőltetéstől, érdes, barna bőre egyetlen foltokban sötétlett. Finoman nyírt szakállá és fekete szeme volt, ám mindez Quinnt jottányit sem érdekelt: végignézett a csizmája alatt rángatózó ostortól egészen annak nyeléig, amit a férfi szorosan markolt.

– Utálom az ostort – mondta halkán. A hangja szokatlanul távoli volt; a morajlás a fejében hangosabb volt a szavainál. Az ostorhang annyira felemészttette, hogy semmi mást nem hallott, érzett vagy gondolt. Nem látta az árnyékos alakot sem a látóköre szélén.

– Mit gondolsz, ki vagy te... – kezdte a rabszolgatartó.

– Nem számít – felelte Quinn halkán. Letérdelt, és megfogta a si-ma bőrből készült fegyvert. Felemelte az ostor elkeskenyedő végét, és körmeit végighúzta a véres szélein.

Minden figyelmeztetés nélkül a bal keze köré tekerte.

Jobb kezével a töréért nyúlt. Azért a töréért, amit mindig magánál tartott. A tokja egy réges-régi gazdájától kapott billogja fölött pihent. Az a gazda, mint ez is, ugyanolyan bűnös késztetést érzett arra,

hogy őt halálra verje. Többé soha, sehová nem ment fegyvertelenül. Még akkor sem, amikor ő maga is olyan fegyverré vált, mint az a ki-
ésített fémdarab, amit magánál tartott.

Egy csuklómozdulattal szárnyra kelt a töre. Inak ropogtak, cson-
tok törtek szilánkosra. A férfi kínkeserves üvöltéssel ejtette ki a ke-
zéből az ostor nyelét.

A tör átszúrta a karját. A nyílt sebet vér borította be, ami aztán a
csillogó acélról a homokos utcára csöpögött.

Quinn-nek még csak a szeme sem rebbent, mekkora felfordulást
csinált. A vérében volt az erőszak. Ahogy a kegyetlenség is. Meglen-
dítette az ostort, és a vastag vége egyenesen a férfi arcába csapódott.

Fülsiketítő reccsenés hallatszott, majd árnyékok gyűltek Quinn
bőre alatt.

A félelemé. Pontosan ez hívta őt ide.

Lenyalta az ajkáról a rezes ízt, és újra és újra és újra lecsapott.

A korbács bőrszerű végével péppé verte a férfi arcát. A gazda sze-
mében szétpattantak az erek, és groteszk rózsaszínűvé váltak. Arc-
sontja fölött felszakadt a bőr, és amikor köpött egyet, vér- és
nyálcsomó jött ki, két foga pedig az elegy alkotta tócsában landolt.

Quinn még ekkor sem állt le.

Akkor sem, amikor a férfi légzése egyre nehezkesebbé vált, vagy
amikor az utcán hűgyszag kezdett terjengeni.

Még akkor sem, amikor az ostor vastag vége a férfi nyaka köré te-
keredett, és megfojtotta vele őt.

Még akkor sem, amikor kitépte a testből a tört, csak azért, hogy
felemelje...

– Elég!

Quinn pislogott.

Minden elcsendesedett.

Egyszerre kipukkadt körülötte a csend buborékja, és meghallotta a sikoltozást, a zokogást, a kiabálást, a káoszt. Az ostorcsattogás olyan állapotba ringatta, amelyben csak düh volt... csak fájdalom.

És egy férfi hangja – sötét, mint az árnyék; mély, mint az óceán; és elég erős ahhoz, hogy minden csontját átjárja – volt az, ami visszarántotta a valóságba.

Meleg ujjak fogták meg a kezét, amivel a tört szorongatta.

Quinn megállt, felemelte a fejét, és szemügyre vette a férfit, aki leállította.

A nap és az égbolt megvilágította térben vad és érzéki teremtmény bámult le rá. A szeméhez hasonlót még soha nem látott. Izzó parázsként nézett vele rá, belülről égett. Quinn ajka szétnyílt, elakadt a lélegzete, de csak egy pillanatra.

A szeme olyan... vad volt. Olyan zabolátlanság dúlt benne, amit Quinn másoknál még nem tapasztalt. Soha. Hátralépett, a férfi pedig várakozva megállt, majd elengedte a csuklóját.

Quinn összeszedte magát, ráborult a közömbösség álarca, és végigmérte a férfit. Hosszú, sötét, feketeég-színű haja sűrű tincsekben vette körül az arcát, ami már a kellenél többször látott harcot. Bőre napbarnított volt, de bal szemöldökétől az arcáig törtfehér heg húzódott. További kisebb, rég begyógyult sebek nyomai tarkították az arcát, még feltűnőbbé téve azt.

Quinn furcsa módon gyönyörűnek találta.

Nemesi, finom, aranyat érő szövetet viselt, és két gyűrű ékesítette a bal kezét. A jobb kezén egy sem volt, állapította meg Quinn, amikor ellépett, és lassan teljesen magához tért.

– Ki vagy te? – kérdezte a férfi. A körülöttük összegyűlt tömegben egyre hangosabban kiabáltak. Quinn rá sem nézett a rabszolgatartóra. Még sosem gyilkolt, noha már többször járt közel hozzá.

Bár időnként elkövetett hibát a miatt a hideg, szenvedélyes őrület miatt, ami olykor eluralkodott rajta, az első gyilkosságot olyasvalakinek tartogatta, aki tartozott neki, és ezért nem akarta tudni, és nem is érdekelte, hogy a férfi él-e, vagy meghalt.

Quinn hátrálni kezdett, és lassan leengedte a tört maga mellé. Nem tette el. Még nem.

– Senki – jött a válasz, és elindult vissza, a tömeg felé. A téren harang zúgott, a piac lakói pedig zavartan és félelmükben szétszéledtek.

A harangok csak egy dolgot jelentettek.

Katonákat. Pontosabban városőröket. Quinn megdermedt.

– Nem – mondta a férfi. Nem mozdult. Egyikük sem mozdult, még akkor sem, amikor az emberek az utcán úgy szétfutottak körülöttük, mint a patkányok. – Igenis vagy valaki.

Quinn rázni kezdte a fejét, de a férfi számító pillantással megállította.

– Olyan vagy, mint én.

Quinn erre megállt.

Úgy érti...

Az utcák kiürültek, egyre hangosabbá vált a patadobogás. El kellett tűnnie innen. Ha elkapják a tettei véres bizonyítékával, még azt sem tudná meg soha, hogy Jadának sikerült-e kordában tartania a mágiáját. Már másnap felakasztanák.

Quinn elindult, s ekkor valami megállította. Megdöbentő volt; a levegő suttogása az arcát simogatta. Csípős téli levegő, ami nem oda tartozott.

– Megkereslek, miután ezt elintéztem – mondta neki a férfi. Nem kellett megkérdeznie, hogy mire gondol *ez* alatt. Nem is akarta tudni, mire gondol. Bármennyire is izgatta a férfi, Quinn túl sokszor tette magát körözött nővé.

Mégis vállat vont. Homlokát összeráncolva válaszolt:

– Nem valószínű.

Aztán eltűnt az árnyékban, ahová a hozzá hasonló emberek tartoznak.

Ahol maradnia kellett volna.

2. FEJEZET

Sötét maszkabál

*„A tükörben azok a szörnyek láthatók,
amiket senki más nem lát.”*

– *Quinn Darkova, volt rabszolga, lehetséges gyilkos*

Quinn belebámult az öltözőasztal csillogó, visszatükröződő felületébe. Odakintről beszűrődött az est többi fellépőjének nyüzsgése, ahogy készülődnek. Kiemelte az opálkövet a mellei közül, és megvizsgálta a repedéseket a felszínén. A mágia, amellyel Jada elvarázsolta a követ, nem sokkal, de már halványodott az óta a reggel óta. Sóhajtva visszacsúsztatta a ruhája hajtóka alá.

Kopogtak a kis szoba ajtaján, és egy pillanattal később az ajtó enyhén befelé mozdult.

– Készen állsz? – kérdezte egy ismerős hang. Homokszőke fejkandikált ki az ajtó mögül.

– Majdnem – mondta Quinn. – Mindjárt kész leszek.

– Jó – felelte Caine, tompa barna szemével végigmérte, majd oldalra nézett. – Hastings keres.

Quinn ráhunyorított a fiatal férfira. Ha rossz híreket közölt, Caine ritkán nézett az ember szemébe, ami azt jelentette, hogy bármit is akart Hastings, az nem volt jó.

– Rendben – mondta Quinn gyorsan. – Máris megyek.

Azzal Caine bólintott, majd halkán kihátrált, és hagyta az ajtót becsukódni maga mögött. Quinn visszafordult a tükörhöz, és felkapott egy doboz fehér port. A poros keverék, ha lehet, most még fakóbbnak tűnt, mint eddig. Ma este pont erre van szüksége. Azokon az estéken, amikor ő volt a műsor főszereplője, úgy kellett kinéznie, mint egy szellem – nem mintha ez nehéz lett volna. Hűvös, üveges tekintet bámult vissza rá a tükörből, ahogy a púdert kente az arcára, a homlokára és az orrára. Ezután kent egy kicsit az ajkára is, hogy ott is nélkülözzön minden színt.

Visszatette a dobozt a helyére, felvette a fehér szoknyáját, és elindult a főszínpadra vezető folyosó felé. Több színpadi munkás látta, hogy jön, így félreálltak. Hallotta, hogy Hastings épp kiabál valakivel a főszínpadnál, majd kilépett egy magas, dohos függöny mögül.

A színház épülete épphogy szét nem esett. A tető beázott, a falai vékonyak voltak, és ritkán, de amikor szüksége volt rá, menedéket nyújtott, hús enyhülést a Dumasban tomboló, látszólag örökös nyárban. Lehet, hogy nem volt az otthona, de egyelőre hasznosnak bizonyult.

– Kerestél? – kérdezte Quinn.

Hastings, a pirospozsgás, göndör szakállú férfi, megfordult, és ingerült pillantást vetett rá.

– Hallottam a mai piaci incidensről – mondta.

– Incidens? – Quinn közönyösen bámult vissza rá.

– Aha. – Hastings megsimogatta a szakállát. – Egészen véletlenül nem tudsz róla semmit, ugye?

– Miért tudnék? – kérdezett vissza Quinn.

Hastings megállt, vaskos kezét elhúzta az arcától, és sötéten hunyorgott rá.

– Ha megtudom, hogy bekavartál az üzletembe...

– Ki fogsz dobni – vágott közbe szárazon Quinn. – Már mondtad. Hozzáteszem, sokszor.

Hastings morgással válaszolt, majd félresöpörte az útjából a lányt.

– Készülj a fellépésedre! Húsz perc múlva nyitunk.

Azzal elment, hogy a mellettük elhaladó színpadi munkásokkal kiabáljon. Caine (Hastings mindenkori asszisztense) pedig előbújt a függöny mögül, és utánament.

Quinn nézte, ahogy távolodnak, majd a zsöllyéhez fordult, ahol több sorban padokat rögzítettek a kemény padlóhoz. Alig fél óra alatt a terem faltól falig megtelt mindenféle alakú, méretű és színű emberrel. Mindannyian látni akarták önmaguk egy részét, amely oly ritkán került napvilágra. És Quinn több mint hajlandó volt megadni ezt nekik.

Bizonyos áron.

Ahogy a lámpák fénye elhalványult, eltávolodott a színpadtól. Halk morajlás töltötte be a nézőteret, amikor Hastings a maga rongyos kabátjában a színpad közepére sétált. Dübörgő hangja a falakról verődött vissza, és a közönség elhallgatott.

– Hűséges polgárok, üdvözlöm önöket a Sötét Álarcosbálon! Ha már jártak nálunk, láthatták néhány műsorszámunkat. Talán a kíváncsiságuk hozta vissza önöket. Ha még nem jártak itt, és nem tudják, mire számítsanak, akkor csak foglaljanak helyet, hölgyeim és uraim. A műsor, amit most megtapasztalhatnak, semmihez sem fogható...

Hangja a színházterem csendjében előbb visszhangzott, majd fokozatosan alábbhagyott. Az igazgató felemelte természetes öklét, és egy

kis fiolát dobott a színpadra. A fiola a padlónak csapódva nagy füstfelhőt vont maga köré, egy pillanattal később pedig Hastings a jókora testével a függöny mögé lépett, és ekkor kisiettek az első fellépők a színpadra: egy tűzokádó ikerpár, arcukon sötét, fekete álarccal.

Quinn félreállt, és az álarcát szorongatta a kezében, amit az öltözője szekrényéből vett elő. Figyelte az egymás utáni fellépőket, ahogy lenyűgözik a közönséget a különös tehetségükkel. A vége felé Hastings odalépett hozzá.

– Mindjárt te következél.

Quinn bólintott, és puha rongyot kötött a feje köré. Az álarc nem azért volt, hogy eltakarja a vonásait; azt a célt szolgálta, hogy kihangsúlyozza titokzatosságát a közönség előtt, amíg Hastings Sötét Álarcosbáljában játssza a szerepét. Hastings észrevette, hogy Quinn a függönyök között nézeget kifelé. A lány a tekintetét egy tömegen túli, távoli pontra szegezte.

Quinn fejcsóválva lépett el a függöny mögül, és amikor a legutolsó fellépő a színpad mögé került, a lány a folyosóra indult. Más volt a közönség aznap este. Csendbe burkolóztak, amikor Hastings meggyújtott egy gyertyát az emelvény közepén. Visszhangzott a hangja a teremben, amíg sötét ruhás alakok nagy tükröket vittek a színpad hosszában futó függönyök elé. Az emberek megpillantották a saját tükörképüket.

– Ma este – mondta Hastings – valami különlegeset tartogatunk önöknek.

Quinn lehunyta a szemét, amíg a férfi beszélt, és a színház hátsó kijáratának résein besüvítő szelet és a közönség izgatott morajlását hallgatta.

– A Sötét Álarcosbál egy különlegességet – Hastings itt hatásszünetet tartott –, valami „egyedülállót” hozott el egy távoli országból

– fejezte be. – Egy fantomot a köztes világból. Kérem, üdvözljék a színpadon... Miriort!

A függönyök kicsit szétváltak, Hastings pedig a háttérbe húzódott. Quinn megkerülte a tükörfalat, és a közönség lélegzete szinte egyszerre állt el. Teljes csend fogadta a lányt, amikor ellépett a gyertya fénysugarából. Kecsesen, néma léptekkel átvonult a színpadon. Ekkor kezdődött a közönség soraiban a suttogás. Halkan indult, majd sötét morajlássá változott. De amikor Quinn odalépett a gyertyához, és a halvány ragyogás megvilágította a vonásait, a moraj egyre csak fokozódott.

A közönség soraiból fekete foszlányok kezdtek el füstként gomolyodni. Minél átláthatatlanabbak voltak a foszlányok, annál jobban félt az illető. Quinn lehunyta a szemét, kinyújtotta a kezét, és hüvelyk- és mutatóujjával eloltotta a lángot. A félelem szálai terebélyes folyókká szélesedtek, ki- és körbeáramlottak. A teremre ezalatt sötétség ereszkedett.

A színpadi munkások sietve meggyújtották a tükrök tetején elhelyezett gyertyákat. Quinn hátat fordított a közönségnek, és felemelte fakó kezét. A foszlányokat a tükrök felé irányította, és azok követék a mozdulatait.

A közönség tükörképe hullámozni kezdett előtte, és többen is zihálni kezdtek a háta mögött. Quinn arckifejezése nem változott. Leengedte a kezét, és sorban elhaladt az egyik, majd a másik tükör mellett, amíg a színpad másik végére nem ért. A közönségre pillantott; megállapította, hogy az embereket lenyűgözi a látvány. Aztán átment a színpadon, s amíg elhaladt a tükrök mellett, ujjbegyeivel végigsimított rajtuk. Az általa irányított foszlányok a tükrökben keltek életre.

Megjelentek a képek. Az emberek nyöszörögni és sírni kezdtek. Voltak, akik levegő után kapkodtak, de nem találtak megkönnyebbülést.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Többen elfordították az arcukat, és feszülten azért imádkoztak, hogy amit látnak, az ne legyen valóságos.

Quinn végül az utolsó tükör előtt megállt, és egy csillogó szempárt pillantott meg benne. Összeráncolta a homlokát, majd megfordult, hogy a tulajdonosát keresse, és ekkor megdöbbenő felismerést tett.

A férfi volt az, a piactérről.

Rátalált.

Mielőtt a tömeg túlságosan felbolydult volna, eloltották a gyertyákat a tükrök fölött, és amikor a tükröket kivitték, Quinn eltűnt a függöny mögött. Hastings kisetett a színpadra, hogy az este utolsó felvonása után mindenkit igyekezzen megnyugtatni.

Quinn-nek fogalma sem volt arról, hogy az emberek mit látnak a tükrökben, csak azt, hogy azok a legmélyebb, legsötétebb félelmeiket mutatják. Mindenkinek más és más volt a félelme, és azok a tükrökben keltek életre.

Akkor este azonban az ő egyik félelme is valósággá vált.

Soha nem számított rá, hogy újra látni fogja a férfit, pláne nem itt. De a férfi ott ült, a tekintetét rászegezte, és figyelte minden mozdulatát. Kíváncsi volt, vajon ő tudja-e. Quinn eltűnődött, vajon újra megkeresi-e. Hogy elmeséli-e Hastingsnek a mai napon történeteket.

Quinn elsietett a kulisszák mögött, és letépte az álarcot. Caine utánarohant, megpróbálta megállítani őt, de Quinn ingerülten lerázta. Berontott az öltözőjébe, és Caine arcába csapta az ajtót. A túloldalon aztán nekitámaszkodott, és sápadt képét bámulta a szemközti sminktükörben.

Bármennyire is aggódott az idegen miatt, a saját szemében nem fedezett fel félelmet. Nem. Valami sokkal veszélyesebbet látott helyette.

Kíváncsiságot.